

Mùa Trung Thu Cũ

Sao Khuê

Bắt chước Vương bà, mẹ tôi đầu lòng hai ả Tố Nga, rồi tới một em trai. Không nỡ để Ngọc làm con út rớt lòng, mẹ tôi sinh thêm một em trai, Ngọc An. Chúng tôi mỗi đứa cách nhau bốn, năm tuổi, nên khi em trai tôi ra đời, tôi đã 12 tuổi. Em tôi lớn lên, lúc bốn tuổi, em đẹp như một thiên thần. Em rất ngoan ngoãn, lễ phép nên hầu như ai gặp cũng đều yêu mến. Dù mới bốn tuổi, em xử sự như người lớn, từ cách ăn uống đến chơi đùa với bạn bè trong xóm.

Có một lần, một đứa bạn cùng tuổi trêu chọc em, nó xô em té rồi chạy về nhà núp, còn le lưỡi ra trêu. Em tôi đi đến trước cửa nhà nó, đồng dục gọi mẹ nó:

- Chị Năm ơi, chị ra cho tôi nói chuyện! (Em làm như thế mẹ tôi)

Ngạc nhiên, bà Năm bước ra thì thấy một chú nhóc tí bốn tuổi đứng trước cửa. Em tôi nói:

- Thằng Tèo, con chị nó chọc tôi đấy. Nói chơi với bạn không những ăn gian mà còn đánh bạn, xô tôi té rồi chạy mất. Tôi nói cho chị biết để mà dạy bảo nó đấy.

Nói xong, em lững thững bỏ về, để lại chị Năm ngỡ ngàng rồi bật cười. Sau đó, chị chạy qua kể lại cho mẹ tôi nghe, khiến cả nhà cười sặc sụa với "ông cụ non" của chúng tôi.

.....

Một ngày, em ốm nặng, sốt li bì, rồi lên cơn kinh phong, khiến mẹ tôi phải mang em vào bệnh viện Nhi đồng. Sau khi đi học về, tôi đạp xe vào thăm em. Khi thấy tôi vào, em nói:

- Chị ơi, em khát nước quá, chị xin bà ngoại nước trà tươi cho em uống, chị dẫn em về nhà đi, em muốn về nhà mình liền. Em không muốn ở đây đâu. Em đau quá, chị ơi...

Thế rồi, người em cong lên như một cái đòn gánh, rất đau đớn.

Mỗi lần nhớ tới hình ảnh này, tôi lại giàn giụa nước mắt, dù chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi.

Đó là hình ảnh cuối cùng mà tôi còn thấy em. Sáng hôm sau, bác Cả đạp xe đến nhà và cho tôi biết:

- Em mày mất rồi, con ạ.

Không rơi một giọt nước mắt, nhưng tim tôi tan nát. Tôi đạp xe đến nhà nhỏ bạn, ngồi yên không nói năng gì.

Em được chôn trong nghĩa trang Bắc Việt, không xa lắm, gần mộ với em Khanh. Em Khanh là con gái của cô tôi, cùng tuổi với em An, cũng chết vào năm bốn tuổi, chết một cách lẫm nhách. Khanh đang chơi với lũ trẻ trong xóm thì mẹ gọi về tắm cho em. Khi đi ngang qua chiếc ghế bố dựng ở hiên, chiếc ghế ngã xuống, trúng ngay đầu Khanh khiến em bất tỉnh và ra đi. Khanh là một em bé rất ngoan và xinh xắn. Sau này tôi được biết, bà con trong họ cũng mất một chú bé cùng tuổi với hai em, và người lớn kết luận rằng những đứa bé sinh vào năm này rất ngoan, rất đẹp nhưng lại rất khó nuôi. Sau khi em mất, bố tôi im lặng, chẳng nói lời nào cả. Mẹ tôi thì nằm bẹp dí suốt ngày, bỏ cả ăn uống. Không khí trong nhà âm u, ghê rợn. Đúng là nhà có đám.

...

Đó là mùa Trung Thu. Mọi năm tôi thường theo bạn làm đèn xếp hay đèn ông sao, và có khi mẹ tôi mua cho hai em nhỏ đèn con cá, con ong, con bướm để chúng rước đèn cùng trẻ con trong xóm. Nhưng năm ấy,

chẳng có đèn, chẳng có bánh. Tôi dẫn em nhỏ ra chợ, em dán mắt vào những lồng đèn xinh đẹp lộng lẫy. Kìa là con bướm, con cá, con gà... làm bằng giấy bóng kính đủ màu, có con còn được trang điểm thêm lông bằng bông gòn màu trắng, lộng lẫy vô cùng. Cả những chiếc đèn xếp cũng đủ hình tròn giản dị hay bầu dục cầu kỳ, mang hình dáng những trái cây, mà khi cây nến bé xíu bên trong được thắp lên, cũng lung linh huyền ảo lạ thường.

Nhà bác Thiện kể bên mua được cái đèn kéo quân to ơ là to, nên bác thắp sáng đèn không phải bằng đèn cây mà bằng bóng đèn điện. Trẻ con vây quanh đó trầm trồ, nhưng nhà tôi vẫn chìm trong tăm tối Em An mất đi, mang theo niềm vui của mùa Trung Thu. Em mất vì nhiễm vi trùng phong đòn gánh – Tétanos - nên khi bệnh hành hạ, người em cong lên như một cái đòn gánh, rất đau đớn. Tôi nhìn em co giật mà lòng đau đớn, ruột như đứt ra từng khúc. An bị nhiễm trùng do chạy chơi, té trầy đầu đó mà không được sát trùng ngay. Sau đó bố tôi bắt mẹ nghỉ đi làm, ở nhà chăm nom con cái.

Mùa Trung Thu gần kề... An ơi, chị nhớ em...

Sao Khuê - tháng 9- 2025